

Jézus Péter írásaiban

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Zsoltárok 18:51; Ézsaiás 53:1-12;
János 11:25; Kolossé 1:13-14; 1Péter 1:18-19; 2Péter 1:1

„Bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk: az ő sebei által gyógyultok meg” (1Pt 2:24, RÚF).

Péter első levelének tanulmányozása alapján mostanra egyértelművé kellett váljon a számunkra, hogy bármi is volt a szövegösszefüggés és a konkrét kérdés, amiről Péter éppen írt, mindig Jézusra összpontosított. Jézus hatja át az egész írását, aranyfonálként végighúzódva a levélen.

Jézus a fő téma már az első sortól kezdve, ahol Péter Jézus Krisztus „apostolaként” („küldöttként”) nevezi meg magát, egészen az utolsóig, ahol ezt írja: „*Békesség mindnyájatoknak, akik Krisztusban vagytok*” (1Pt 5:14). Apostoli levelében Jézus haláláról szól, aki értünk áldozta fel magát. Beszél az Úr nagy szenvedéséről, amelyen átment, és példáját a szenvedésben mintául állítja elénk. Ír Jézus feltámadásáról és arról, amit ez a számunkra jelent. Ráadásul nemcsak Messiásként, *Christosként*, „felkentként” beszél róla, hanem úgy, mint aki Messiás Isten. Azaz *Péter első levelében* több bizonyítékát is látjuk Jézus isteni természetének. Istenként emberi testet öltött, azért élt és halt meg, hogy miénk lehessen az örök élet reménysége és ígérete.

Ezen a héten ismét átnézzük *Péter első levelét* és még közelebről megfigyeljük, hogy mit nyilatkoztat ki Jézusról.

JÉZUS, HELYETTES ÁLDOZATUNK

Az egyik téma, ami átível az egész Biblia felett – talán az átívelő téma – Isten munkája a bűnössé lett emberiség megmentéséért. *Mózes első könyvében* Ádám és Éva bukásától *A jelenések könyvében* Babilon elestéig a Szentírás vagy így, vagy úgy, de bemutatja Isten művét, amellyel meg akarja menteni azt, „*ami elveszett*” (Lk 19:10), és ez a téma megjelenik Péter leveleiben is.

Olvassuk el Kol 1:13-14 és 1Pt 1:18-19 verseit! Mit jelent az, hogy Isten megváltott minket, és mi köze van a vérnek a megváltáshoz?

1Pt 1:18-19 így érzékelteti Jézus halálának a jelentőségét: „*Tudván, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg... hanem drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen báránynén, a Krisztusén.*” Két fontos kép van ezekben a szavakban: megváltás és állatáldozat.

A Biblia többféleképpen érti a *megváltást*. Például a számar első vemhét (amit nem lehetett feláldozni) és az elsőszülött fiút (2Móz 34:19-20) a helyettesítő bárány áldozatával váltották meg. Pénzzel vissza lehetett vásárolni (kiváltani) azokat a tárgyakat, amelyeket a szegénység miatt kellett eladni (3Móz 25:25-26). Ami pedig még fontosabb, hogy a szolgákat is meg lehetett váltani (3Móz 25:47-49). *Péter első levele* arról tájékoztatja az olvasókat, hogy az atyáiktól „*örökölt hiábavaló*” életükből (1Pt 1:18) „*drága véren, mint hibátlan és szeplőtlen báránynén, Krisztusén*” (1Pt 1:19) lettek megváltva. Természetesen a bárány képe az állatáldozatok gondolatát idézi fel.

Krisztus halálát Péter a héber Biblia áldozati állatáéhoz hasonlítja. A bűnös ember hibátlan bárányt vitt a szentélyhez. Rátette kezét az állatra (3Móz 4:32-33), amit levágtak, majd vérenek egy részét az oltárra kenték, a többit pedig az aljához öntötték (3Móz 4:34). Az áldozati állat halála „*engesztelést*” szerzett annak, aki az áldozatot bemutatta (3Móz 4:35). Péter kifejtette, hogy Jézus helyettünk halt meg, az Ő halála váltott meg korábbi életünktől és attól a kárhozattól, amiben máskülönben részünk lenne.

Teljesen Istentől függünk. Mit tanít ez arról, hogy csak akkor reménykedhetünk az üdvösségben, ha helyettünk valaki elszenvedi a büntetést?

KRISZTUS SZENVEDÉSE

A keresztények gyakran beszélnek „Krisztus szenvedéséről”, a passióról. A *passió* szó a görög „szenvedni” igéből származik. A „Krisztus szenvedése” kifejezés általában arra utal, amit Jézus az élete utolsó szakaszában állt ki, a Jeruzsálembé való dicsőséges bevonulása után. Péter is foglalkozik ezzel a témával, Krisztusnak az élete utolsó napjaiban átélt szenvedésével.

Olvassuk el Ézs 53:1-12 és 1Pt 2:21-25 verseit! Mit fejeznek ki ezek az igék Jézus értünk vállalt szenvedéséről?

Különös jelentősége van Jézus szenvedésének. „*Aki a mi bűneinket maga vitte fel a fára* [utalás a keresztre; lásd ApCsel 5:30], *hogy a bűnöknek meghalván, az igazságnak éljünk*” (1Pt 2:24). A bűn a halál következményét vonja maga után (Róm 5:12). Bűnösként haltál érdemlünk. Mégis a tökéletes Jézus – akinek az ajkán nem volt álnokság (1Pt 2:22) – halt meg helyettünk. Ezt a cserét teszi lehetővé a megváltási terv.

Olvassuk el még egyszer Ézs 53:1-12 szakaszát! Ezek szerint mit szenvedett el Jézus, amikor az érdekünkben végrehajtotta a megváltási tervet? Mit árul ez el Isten jelleméről?

„Sátán kegyetlen kísértéseivel kínozza meg Jézus szívét. Az Üdvözítő nem tudott átlátni a sírkamrárt elzáró kövön. Egyetlen biztató reménysugarat sem látott, hogy majd győztesként jön elő a sírból, és semmi biztosíték nem volt arra, hogy az Atya elfogadja áldozatát. Krisztus attól félt, hogy a bűn oly súlyos Isten szemében, hogy örökre elszakítja Őt az Atyától. Krisztus azt a lelki kínt érezte, amit a bűnösök éreznek majd, amikor az irgalom nem könnyörög többé a bűnös emberi nemzetségért. A bűnnek ez az érzete volt az, amely az Atya haragját Krisztusra, az emberek helyettesére öntötte ki, ami oly keserűvé tette azt a poharat, amit kiivott, és összetörte Isten Fiának a szívét” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 661. o.).

Mit váltson ki belőlünk az, amit Krisztus elszenvedett értünk? Hogyan kövessük példáját 1Pt 2:21 értelmében?

JÉZUS FELTÁMADÁSA

Olvassuk el Jn 11:25, Fil 3:10-11, 1Pt 1:3-4, 21, 3:21 és Jel 20:6 verseit! Milyen nagy reménységre mutatnak előre ezek az ígék, és mit jelent ez a számunkra?

Amint láthattuk, *Péter első levele* azoknak szól, akik a Jézusban való hitük miatt szenvednek. Így különösen helyénvaló az, hogy Péter már levele legelején a rájuk váró reménységre tereli az olvasói figyelmét. Elmondja, hogy a keresztény reménysége pontosan azért élő reménység, mert Jézus feltámadásán alapszik (1Pt 1:3). Jézus feltámadása miatt a keresztények romolhatatlan és hervadhatatlan örökségre számíthatnak a mennyben (1Pt 1:4). Vagyis bármilyen rossz dolgok is következnek, gondoljunk arra, ami mindennek a végén vár ránk!

Jézusnak a halálból való feltámadása arról biztosít, hogy mi is feltámadhatunk (1Kor 15:20-21). Pál kijelenti: „*Ha pedig Krisztus fel nem támadott, hiábavaló a ti hitetek; még bűneitekben vagytok*” (1Kor 15:17). Mivel azonban Jézus feltámadt a halálból, megmutatta, hogy hatalmában áll a halált is legyőzni. A kereszténység reménysége tehát Krisztus feltámadásának történelmi eseményére épül. Az Ő feltámadásán alapszik a miénk az idők végén. Hol lennénk e nélkül a reménység és ígélet nélkül? Krisztusnak minden értünk vállalt tette a feltámadás ígéletében csúcsonyul ki. Milyen reménységünk volna ezen kívül? Hiszen mi a közkeletű keresztény hiedelemmel ellentétben tudjuk, hogy a halottak öntudatlanul alszanak a sírban!

„A keresztények számára a halál csak elalvás, egy pillanatnyi csendesség és sötétség. A Krisztussal való élet Istenben elrejtett élet. »*Mikor a Krisztus, a mi életünk megjelen, akkor majd ti is Ővele együtt, megjelentek dicsőségben*« (Kol 3:4)... Második eljövetelek azonban minden drága halottunk meghallja majd az Ő hangját és előjönnek a dicsőséges és halhatatlan életre” (Ellen G. White: *Jézus élete*. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 694. o.).

Gondoljunk arra, hogy mennyire véglegesnek tűnik a halál! Könyörtelen, engesztelhetetlen és valóságos. Miért is olyan fontos tehát a feltámadás ígérete a hitünk és mind amiatt, amiben csak bízunk és reménykedünk?

JÉZUS A MESSIÁS

Ahogy azt már korábban is láttuk, Jézus földi szolgálatának az volt az egyik lényeges fordulópontja, amikor kérdésére Péter kijelentette: „*Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia*” (Mt 16:16, RÚF). A *Krisztus* szó (görögül *christos*) azt jelenti, hogy „felkent”, „Messiás”, héberül *mashiyach*, a „felkenni” szótövből származik. Az Ószövetségben különféle összefüggésekben jelent meg. (Egy helyen még egy pogány királyra, Círusra is utalt [lásd Ézs 45:1].) Így, amikor Péter Jézust Krisztusnak nevezte, olyan szót használt, ami a héber Szentírásból származó gondolatot fejez ki.

Olvassuk el a következő ószövetségi igeszakaszokat, amelyekben a *Messias* vagy a *felkent* szó szerepel! Mit tanít a szövegkörnyezet a jelentését illetően? Mit érthetett Péter a szó alatt, amikor Messiásnak nevezte Jézust?

1Sám 24:7 _____

Zsolt 2:2 _____

Zsolt 18:51 _____

Ézs 45:1 _____

Dán 9:25 _____

Pétert az Úr ihlette arra, hogy Jézust Messiásnak nevezze (Mt 16:16-17), mégsem értette teljesen, hogy ez mit is jelent. Nem látta világosan, hogy pontosan ki a Messiás, mit kell elvégeznie, és talán ami a legfontosabb: hogyan viszi azt majd véghez.

Tudatlanságában Péter nem volt egyedül. Sok különféle elképzelés volt Izraelben a Messiásról. Önmagában a *Messias* vagy a *felkent* szó használata a fenti versekben nem ad teljes képet, jöllehet előre vetíti, hogy mi lesz a Messiás és mit fog tenni.

En 7:42 részben megmutatja, hogy mire számítottak a Messiással kapcsolatban: Dávidtól kell származnia, Betlehem városából (Ézs 11:1-16; Mik 5:2). Ezt el is találták. Ám a népszerű elgondolás szerint a Dávid vérvonalából születő Messiás azt teszi majd, amit Dávid is tett: legyőzi a zsidók ellenségeit. Senki sem számított olyan Messiásra, akít a rómaiak keresztre feszítenek.

Természetesen mire Péter megírta a leveleit, már sokkal világosabban értette, mit jelent, hogy Jézus a Messiás (első és második levelében Péter tíz-négyeszer nevezi Jézust *Krisztusnak*) és mit tesz az emberiségért.

JÉZUS, AZ ISTENI MESSIÁS

Péter tudta, hogy Jézus Messiás és Úr. Azaz a levelek megírásának idejében Péter már tudta, hogy a Messiás maga Isten. Bár az „Úr” címnek világi jelentése is lehet, a kifejezés az isteni létre is egyértelmű utalásnak tekinthető. 1Pt 1:3, valamint 2Pt 1:8, 14, 16 verseiben Péter úgy utal Jézusra, a Messiasra, Krisztusra, mint aki maga az Úr, az Isten.

Az apostol az Újszövetség többi írójához hasonlóan az *Atya* és a *Fiú* szavakkal érzékelteti a Jézus és Isten közötti kapcsolatot. Például: „*Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja*” (1Pt 1:3; vö. 2Pt 1:17). Jézust a szeretett Fiúként írja le (2Pt 1:17), hatalmának egy része és a mennyei státusza pedig az *Atya* Istennel való különleges kapcsolatából származik.

Olvassuk el Jn 1:1, 20:28 és 2Pt 1:1 verseit! Mit fejeznek ki Jézus istenségéről?

2Pt 1:1 versében ez áll: „*Istenünk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus*” (RÚF). Az eredeti görög ugyanazt a határozott névelőt („*az*”) használja Istenre és az Üdvözítőre. Nyelvtanilag ez azt jelenti, hogy Jézusra az „Isten” és az „Üdvözítő” szót is vonatkoztatja. Tehát 2Pt 1:1 verse Jézus istenségének egyik leg-egyértelműbb jelzőjeként áll előttünk az Újszövetségben.

A korai keresztények nem értették meg egykönnyen Jézust, csak fokozatosan rakták össze az Újszövetség bizonyítékait. Péter írásaiban az *Atya*, a *Fiú* és a *Szentlélek* különálló személyként jelenik meg (például *Atya/Fiú*: 1Pt 1:3 és 2Pt 1:17; *Szentlélek*: 1Pt 1:12 és 2Pt 1:21), amint az Újszövetség többi részében is. Az apostol Jézust és a *Szentleket* is Istenként mutatja be. Idővel és sok tanácskozás után az egyházban kialakult a *Szentháromság* tan-
tétéle, hogy amennyire csak lehet, magyarázatot adjon a *Szentháromság* isteni titkára. A hetednapos adventisták 28 alapvető hitelvének része a *Szentháromság* tana. Péternél egyértelműen azt látjuk, hogy Jézust nemcsak *Messias*ként, hanem *Istenként* mutatja be.

Amikor Jézus életéről, haláláról gondolkozunk, és elismerjük, hogy Ő valóban Isten, mit mondhatunk, milyen Isten Ő? Miért érdemes a szeretetünkre, a bizalmunkra és a szolgálatunkra? Beszéljük meg válaszainkat szombatán az osztályban!

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„A héber *felkent* szó a Szabadítóra vonatkozik, akit a zsidók vártak, hogy általa Isten új korszakot hoz el Isten népe számára. Mind a héber, mind a görög kifejezés az adott nyelvekben a »felkenni« szógyökből ered. Az Újszövetség írói úgy utaltak Jézusra, mint aki egy különleges célra lett elkülönítve, nyilvánvalóan ezért hívták »Krisztusnak«.

A *Christos* cím ötszáznál is többször fordul elő az Újszövetségben. Bár a Messiással kapcsolatban nem csak egy fogalom terjedt el Jézus kortársai között, általánosságban elmondható, hogy az I. században a zsidók úgy gondoltak a Messiásra, mint akinek különleges a kapcsolata Istennel. A korszak végén jelenik majd meg, amikor Isten megalapítja országát. Isten rajta keresztül lép be a történelembe, hogy megszabadítsa népét. Jézus elfogadta a „Messiás” címet, de nem bátorított senkit annak használatára, mivel a kifejezésnek politikai kicsengése volt, és ez nehezítette a használatát. Bár Jézus vonakodott attól, hogy küldetését ezzel nevezze meg a nyilvánosság előtt, sem Pétert (Mt 16:16-17), sem a samáriai asszonyt (Jn 4:25-26) nem dorgálta meg, amikor így szólították. Tudta magáról, hogy Ő a Messiás, ahogy Márk beszámolója is mutatja, amikor Jézus elismerően szólt arról, ha valaki egy tanítványának akár csak egy pohár vizet ad azért, mert *Krisztushoz* tartozik (lásd Mk 9:41)” (*The SDA Bible Commentary*. 12. köt., 165. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Olvassuk el Ézs 53:1-12 szakaszát! Mit tett Jézus értünk ezek szerint? Írjuk le konkrétan! Hogyan segítenek ezek az ígék megérteni Jézus szerepét Helyettesünként? Miért van szükségünk rá?**
- 2) **A történelem során némelyek az örök élet bibliai ígéretét használták fel mások elnyomására. *Az életed itt és most valóban nehéz, de csak gondoldj arra, amit Isten megígért nekünk, amikor Jézus visszaszajön!* Az Isten Igéjében tanított igazságot elferdítették, emiatt sokan elutasítják a halál utáni élet keresztyén tanítását. Csupán fantáziának tartják, amit mások elnyomására találtak ki. Hogyan felelnénk egy ilyen vádra?**
- 3) **Térjünk vissza a Krisztus istenségét és Isten jellemét érintő csüttöki kérdésre adott válaszainkhoz! Miért jó hír, hogy Jézus Isten? Mire mutat ez rá Istennel kapcsolatban?**

PÁSKULYNÉ KOVÁCS ERZSÉBET:

UGYE TUDUNK SÍRNI?

Ugye, tudunk mi őszintén is sírni
csöndes éjszakákon, bűneink felett?
Ugye, tudunk mi leborulni némán,
mikor nincs tanú, csak emlékezet?

Nem látja senki, hogy a büszke szívünk
mégiscsak, mégiscsak megtörik.
S kemény tekintetű szemünk is olykor
mégiscsak, mégiscsak könnyezik.

Ha másért nem, hát magunkért sírunk,
mert fáj a szívünkben nőtt közöny.
S mikor számon kéri Valaki a percet,
nincsen válasz, csak a könnyözön.

Ilyenkor nagyon-nagyon fáj az élet,
s a számon kért percet visszahívánk százszor,
de az elmúlt idő mély temetőjébe
hiába mennénk vissza akárhányszor.

Ó, hitvány, por ember, csak sírj, sírj magadon!
Bűnös szívvel csak sírva lehet élni,
míg meg nem tanulod, hogy az életed
szép lehet, ha szívet tudsz cserélni.